

Լայնափեռեկ հընոցներէն այն լեռան,
Եւ ան ցանի անդամ՝ երբ ալ պարտասած՝
Իր կողմեռեալ, տուղեւած կ'ողջ շքրէէ,
Տըրնակրիան բուրդ աւելոյ մոռնչներով
Կը տատանի, և կը պատէ ծուին երկէնքն:
ԵՐԲԲԲԲ ԳԻՐԲ

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՍԿԵԱՆ

ԼԵՈՐԱՐՏԻ

Ա Ռ Մ Ի Լ Ո Ւ Ի Մ

Սի՛ւրեփ, դեռ կը յիշե՞ս

Մաշկանացու կենցաղիդ այն ժամանակն,
Երբ աջերուդ մէջ ծիծաղկոտ ու շարժուն
Կը փայլակէր գեղն, ու խուռն և զբաւրթ
Կը կոխէիր դուն շնին առոյգ հասակին:

Անդորուսէս սնեակներն

Ու փողոցները չորս դիշ,
Կը հընչէին մըշտանուազ երգերովդ,
Երբ մշտադիր կընծալկան զործերուդ
Կը նըստէիր, բուլբուլին գոռունակ
Ապագայսն այն աղուո՛ր՝
Զոր մտքիդ մէջ ունէիր:
Երբ հոտաւտ մայիսն, ու դուն օրդ այսպէս
Սովոր էիր անընձի:

Ես գեղեցիկ ուսումներն

Ու ցըրանաթոր թըղթերն երբեմն թողւով
Ուր իմ հասակը ծաղիկ
Եւ լուսադոյն մասն իմ անձին կը մաշէր,
Հայրենի տան պատըշգամին վըրայէն
Կ'ունկընդդէի յակճիսու ձայնիկը երգիդ
Եւ ժիր ձեռքիդ հանած շըշուկն ու շըգնիդ՝
Կեկեկով կտաւը դըմնէ:
Կը դիտէի երկէնքը շինջ, պարտէզներն
Եւ ուղիներն ոսկեփայլ:
Եւ այս կողմէն՝ հեռուն՝ ծոփն, ա՛յն կողմէն շինն,
Զըսեք լեզու մաշացու
Ինչ որ ներսէս կը զգայի:

Ինչ անուշակ մտածումներ,

Ինչ յայտեր, ինչ սըրտեր, ո՛վ իմ Սիւրեփսու.
Ճակատագիրն ու մարդկային կեանքն ինչպէս
Կ'երեւար մեզ այն ատեն:
Այդքան յայտեր յիշելու՝
Ինչ կը ճընշէ զգացում մը դառն ու աքխուր,
Եւ կը սկսուի թըշուառութիւնը ողբալ:
Ո՛վ բնութիւն, ո՛վ բնութիւն, ինչե՞ն չես ի տար
Յետոյ ինչ որ կը խոտառաս այն ատեն.
Ինչե՞ն աշգլափ կը խաբէր քու զակընեղոյ:

Զըմեռ դեռ լըլըրցուցած դաւարին,

Ծառուկ ցափ մ'արածակումէն յաղթեալ
Կը մեռնէիր, ո՛վ քընքըռէի, և լէիր
Տեսներ ծաղիկն հասակիդ.

Զէր քու սըրտիկըզ զըզուր

Քաղցրիկ զովաւը մերթ քու սեւ մազերուդ,
Մերթ սերածաւ և ամօթխած աջերուդ.
Քեզի հետ քու մտերմութիւններդ չէին
Սերայ վըրայ խօսել ամօն օրերուն:

Կը կորսուէր քի՛չ ատենէն

Իմ անուշակ յոյսս ալ, ինձի՛ ալ ժըխտեց
Ճակատագիրն առոյգ կեանքին փըթիթներն:
Աւա՛ղ, ի՛նչպէս, ի՛նչպէս անցար սահեցար՝
Նորարուսիկ կեանքին ընկեր սերական,
Արտասուելի յոյս իմ դու:
Ա՛յս է ուրեմն աշխարհն, ա՛յս
Հաճոյցներն իր, սէրը, զործերն ու զէպերն,
Որոնց վըրայ խօսակցեցանք մենք այնքան:
Ա՛յս է վիճակը մարդկային սերունդին:
Ըստոյն հազիւ ծայր տուած՝
Ինկար, հէջ դու. և ձեռքով
Դուն հեռուէն ցուրտ մաշը ցոյց կու տայիր
Ու գերեզման մը Թափուր:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱՍԿԵԱՆ

Ի Մ Ա Հ

Ա.

Մէկգի՛ նեաէ մաշացու քող՝ Հոգի անմահ.

Խորտակեցու մարմնոյ ա՛նկ արգելաբանն
Ուր պատէպատ կ'ընդհարէ՛ր՝ ելիցն անմկոտ,
Հընու՛. Հուից՝ ա՛նա քեզ ժամն ազատութեան.
Թո՛ղ այդ նիւթերն՝ օտարտո՛ր՝ հաւաքածոյ՝
Դառնան՝ նորէն ազատ՝ ի կոյսս իւրեանց նախկին,
Յայերս՝ ի լոյս՝ ի դաւարին՝ ի ցնդող փոկը
Մաղկին՝ ի սոյլ թռնոյ՝ ի շէթ լինջ վըտակին:
Կամ մաշուան սե ժուլաբանին մէջ լուսեւելով
Յախտնից օրբքներով՝ Թող նորակազմ
Հիւսնե մարմին մ'ուր ի ստորին մուրակաց
Փայշ նոր Հոգի մը ճակատել կենաց ի ուղծ,
Անձանութիւն խորէն բըճած ուղի մ'անընդառ
Կը կարկաշէ ամենուրեք կեանք սփռելով:
Անոր պղպշակը՝ ծաղկունց ու աստղունց կը ցուանան,
Ու անոնց վերե ճախրէ Հոգին մեծ Թեւերով:
Շունը աշնային կը թոռմեցէ գծադիւրն ծիծաղ.
Աստղատակն ալ՝ հեռագնաէ վերակալոց
Անբաւութեան մէջ՝ կը թոռմին ո՛վ զիսէ ուր:
Յախտնից առէկ երկունց ալ զո՛րքն անցորդ:
Յափշտակէ Թող բընութիւն իրեն աւարն՝
Եւ տարերայ քաշիէ անվը՛շ շըշանին մէջ:
Շունայ արմատը՝ կարօտը սննդան՝ միւսին թերեւ
Հողակոյտիդ մէջ, ու մշակին բաճ յեկեկ
Դարձնէ կորցն այն որ կըքնի՛ աւաղ՝ էր ՂՈՒ.
Զի չըկայ բան մ'որ խափանէ ըզթաւաւունն
Այն մեծ անուայ ողջ շառայլը ձկալն յանբան.
Ահախաղից ա՛յնքան՝ որ Թըւին մութ աջերուն: